

ПРОТОКОЛ

№ 205

гр. Бургас, 27.11.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Т. Канакиева

Членове: Даниел Н. Марков
Я.ца С. Събева Ченалова

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
и прокурора Й. Цв. Д. Т.

Сложи за разглеждане докладваното от Даниел Н. Марков Въззивно наказателно дело от общ характер № 20232000600212 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

За Апелативна прокуратура – Бургас се явява прокурор Й. Д.

Подсъдимият Т. Д. К. , се явява лично и с **адв. С. К. и адв. Я. Н.** от АК - Бургас. Не се явява **адв. Д. Р.**, редовно призована.

ПОДСЪДИМИЯТ Т. К.: Съгласен съм в отсъствието на адв. Р. да се гледа делото. Ще ме защитават адв. С. К. и адв. Я. Н.

По хода на делото:

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

АДВ. К.: Да се даде ход на делото.

АДВ. Н.: Да се даде ход на делото.

ПОДСЪДИМИЯТ К.: Да се даде ход на делото.

Съдът след като изслуша становищата на страните и взе предвид, че не са налице процесуални пречки за даване ход на делото

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Съдията докладчик докладва делото.

ПРОКУРОРЪТ: Няма да представям нови доказателства.

АДВ. К.: Нямаме доказателствени искания.

АДВ. Н.: Нямаме искания за нови доказателства.

ПОДСЪДИМИЯТ К.: Няма да соча нови доказателства.

Съдът по доказателствата

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧИТА приложените по делото писмени доказателства.

ПРИКЛЮЧВА събирането на доказателствата и съдебното следствие.

АДВ. К.: Обсъдили сме въпроса за прилагане на давността и сме преценили, че не желаем тя да бъде прилагана от съда, в случай, че намери наказателната отговорност за погасена, поради изтичане на предвидената давност.

АДВ. Н.: Поддържам становището на адв. К.. Не желаем прилагането на давността.

ПОДСЪДИМИЯТ К.: Не желая да се прилагат правилата на давността. Искам да продължи делото по същество и съдът да се произнесе със съдебен акт.

Съдът **ПРИКЛЮЧИ** съдебното следствие.

ДАВА ДУМАТА за прения по същество.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, поддържам

подадения протест от Окръжна прокуратура гр. Бургас.

Считам, че по делото са били допуснати отстраними съществени процесуални нарушения, довели до нарушаване правата на страните. В хода на досъдебното производство, са били събрани множество гласни и писмени доказателства, като на база на тях е била описана фактическата обстановка в обвинителния акт, от която според мен може да се направи единственият правилен извод, че от обективна страна подсъдимият е осъществил състава на престъпление по чл. 282, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

В мотивите си към присъдата, първоинстанционният съд приема идентична фактическа обстановка с тази в обвинителния акт, но за сметка на това достига до противоположен правен извод, че подсъдимият не е осъществил състава на престъплението, посочено в обвинителния акт. Считам, че това се дължи на липсата на анализ на доказателствата, поради което не може да се установи кои точно доказателства са били приети от съда, кои са били отхвърлени и по какви причини, още повече, че в мотивите си БОС също така не е посочил кои доказателствени източници подкрепят установените от него факти, а оттам и направените правни изводи.

В мотивите към присъдата на БОС, за така приетата фактическа обстановка е било описано, че същата почива на разпитите на свидетелите, изготвените и приети експертизи и приложените други писмени доказателства. Посочено е също така, че съдът кредитира показанията на свидетелите И. И. и Б. Б. в голямата им част, но не кредитира същите относно времето на посещение в кантората на подсъдимия, както и броя на посещенията им в нея, тъй като показанията им в тази им част противоречат на събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства. Изобщо не е посочено от съда кои са тези доказателства и доказателствени средства, при все че във фактическата обстановка, приета от съда, е описано едно-единствено ходене на двамата в кантората на подсъдимия, на неустановена дата след 31.01.2008 г., а именно точно както е прието в обвинителния акт. Няма спор, че двамата свидетели не винаги са били точни в показанията си и при всеки следващ разпит допълват или пропускат някое обстоятелство, но относно отиването им един-единствен път в кантората на ЧСИ в гр. Бургас, показанията им са неизменни още от досъдебното производство. Нещо повече, същите се потвърждават и от показанията на свидетеля Л., който също заявява, че е ходил два пъти в кантората, единия път от които с Б. и И.

Съдът се е задоволил да посочи, че не кредитира изцяло показанията на Р. Д. и части от показанията на П. Л., Д. Е. и И. В., тъй като противоречат на събрания доказателствен материал и в частност на показанията на свидетелите И. и Б., но без да се конкретизира в кои части, като по този начин са останали противоречията между свидетелите Б., И. и частично Л., срещу свидетелските показания на Р. Д., Д. Е., И. В., Н. Г. и Л. М., които изобщо не са били съпоставени помежду си, както и с други

доказателствени източници – гласни, писмени и някакви експертни заключения, нито е посочено кои факти установяват и на какво основание.

Впрочем, в обстоятелствата по делото в мотивите на БОС, са били споменати заключенията на двете счетоводни експертизи от досъдебното производство и от съдебно заседание, както и на графологическата експертиза от съдебно заседание, но същите не са били обсъждани или анализирани в доказателствата по делото и по никакъв начин не става ясно какви факти и обстоятелства обосновават, като съдът се е задоволил само да констатира, че дава вяра на заключенията им.

Относно обясненията на подсъдимия, съдът е кредитирал същите в частта, че подсъдимият не познава Б. и И., обстоятелство, което е прието и в обвинителния акт и дава вяра относно източниците на информация, относно собствеността на процесния имот към момента на изготвяне на описа му, тъй като в тази част се подкрепят от показанията на вещото лице, свидетеля Г., като изобщо не е конкретизирано кои са тези източници на информация. Нещо повече, в обстоятелствата по делото, приети в мотивите на БОС, също не е посочено наличието на каквито и да е документи за собственост на имота при описа на същия, напротив, посочени са документите от обвинителния акт, а именно две скици - скица № 1/19.02.2008 г., издадена 7 дни след описа на имота и скица № 24895/20.07.2007 г. на Кадастър Бургас, която липсва в кориците на изпълнителното дело и отделно от това, с този номер, на тази дата не била издавана от Кадастъра.

Едва по-късно в правните изводи, в мотивите на БОС, е посочено, че на подсъдимия и на вещото лице, са били предоставени скица № 24895/20.07.2007 г. на Кадастър Бургас и Решение № 134/1991 г. на Районен съд - Несебър, които, цитирам, свидетелстват, че процесния имот е собственост на свидетеля Б.. Не става ясно от кого, кога и по какъв начин се били предоставени тези документи по делото, не е даден отговор на въпроса защо не са налични те в делото. Не само това, по делото няма и следа от Решение № 134/1991 г. на Районен съд - Несебър, като за евентуалното му наличие съдим от представеното по-късно заключение от вещото лице, което пък изобщо не е обсъдено от съда като доказателствен източник. Не е даден и отговор на въпроса - при положение, че съда приема, че подсъдимият е видял въпросното решение, защо не е вписал същото в протокола за опис, а се е задоволил да впише само двете скици, които не могат и не са документи за собственост на имота, още повече, че едната скица липсва и не е издадена от Кадастъра изобщо, а другата е била съставена седем дни по-късно от датата на описа.

По делото изобщо не е изяснено кога, с кого и колко пъти са посещавали кантората на подсъдимия - Б. и И., при положение, че съдът не дава вяра на показанията им, на кои дати са били разписани множеството документи, кога, от кого и по какъв начин е бил индивидуализиран имотът във втората призовка за доброволно изпълнение. Същите въпроси важат и за

вече поправеното и подписано от ЧСИ Т. К. постановление за възлагане на имот от 14.05.2008 г., как е намерила приложение скица на имота, издадена седем дни след протокола за опис на имот, защо по изпълнително дело фигурира оценъчна експертиза, която се различава от представената такава от вещото лице. Не е даден и отговор на въпроса - липсват ли документи по изпълнително дело или същото е в своята цялост.

Считам, че поради всичките тези пропуски на БОС не е възможно да се разбере въз основа на кои доказателства и доказателствени средства съдът е изградил изводите си по фактите, т.е. налице е основание за отмяна на присъдата, визирано в чл. 335, ал. 2, вр. чл. 348, ал. 3, т. 2, вр. ал. 1, т. 2 от НПК, а именно допуснато съществено противоречие на процесуалните правила – липса на мотиви.

Алтернативно, в случай, че не приемете, че е налице основание за отмяна на присъдата, моля да отмените същата и да постановите нова присъда, с която признаете подсъдимия за виновен в извършено престъпление по чл. 282, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, поради следните съображения:

Подсъдимият Т. К. е осъществявал длъжността „частен съдебен изпълнител“ и тази длъжност го определя като длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. “Б” от НК, заемащо и отговорно служебно положение.

Подсъдимият е нарушил служебните си задължения при опис и възлагането на недвижимия имот, защото като ЧСИ в пределите на своята компетентност и в кръга на възложените му функции, е извършил в противоречие на чл. 343, ал. 2 и чл. 373 от ГПК/отм./ изпълнителни действия, свързани с опис, публична продажба и възлагане на недвижим имот. При тези изпълнителни действия за ЧСИ са били налице и множеството задължения, сред които е следвало едновременно с изпращане на призовката за доброволно изпълнение, в която трябва да бъде посочен имотът, да се изпрати писмо и до Службата по вписвания за налагане на възбрана на имота и също така да се увери, че имотът е собственост на длъжника към деня на налагане на възбраната. В този смисъл, са съдебни решения: Решение № 386 от 01.12.2011 г. по н.д. 2024/2011 г. на II н.о. на ВКС и Решение № 489 от 16.04.2010 г. на ВКС по н. д. № 513/2009 г., на III н.о.

На база на тези решения, считам, че правилно е определено изпълнителното деяние като нарушил служебните си задължения, тъй като тези му служебни задължения са свързани с опис, публичната продажба и най-вече с възлагането на имота.

Разпореденото в чл. 373 от ГПК/отм./ уверяване на съдия-изпълнителя в собствеността на имота, е от изключително важно значение, тъй като при нестана на публична продажба и последващо възлагане на имота, собствеността на недвижимия имот преминава от длъжника към вискателя. Постановлението за възлагане е с вещноправно действие, поради което в настоящия случай при нарушения на задълженията си по чл.373 от ГПК/отм./,

от деня на възлагане на имота на 14.05.2008 г. подсъдимият е направил така, че собствеността на чужд имот, който е частна общинска собственост на Община Несебър, да премине в собственост на вискателя.

Действително, към момента е налице Тълкувателно решение № 4 от 11.03.2019 г. на ВКС по т.д. № 4/2017 г. на ОСГТК, от което следва, че възлагането при публична продажба на привиден кредитор не поражда вещнопрехвърлителен ефект, но към момента на възлагането на имота това тълкувателно решение не е било налично и е било водено гражданско дело от Община Несебър за връщане на собствеността на имота. Отделно от това, дори и да се приеме, че на база на това решение не е била причинена имуществена вреда на общината, то тогава считам, че в случая безспорно са настъпили значителни вредни последици от неимуществен характер, изразяващи се в уронване авторитета на съдебното изпълнение, в накърняване доверието на гражданите за точно и безукорно изпълнение на законовите норми от длъжностни лица при извършване на съдебно-изпълнителни действия и в накърняване интересите на Община Несебър по отношение на имущество, представляващо нейна изключителна собственост. Настъпването на неимуществени вредни последици изобщо не е било обсъдено от решаващия съд, което отново води до изводи за немотивираност на присъдата.

Считам, че значителните вредни последици, са настъпили при съставянето на постановлението за възлагане, с което престъплението е довършено. Възможността Общината да се защити от действията на съдия-изпълнителя чрез обжалване на неговите актове по реда на ГПК, не изключват съставомерност на престъпление по чл. 282, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

Считам също така, че извършеното деяние е осъществено освен от обективна, но и от субективна страна. Умисълът на подсъдимия се извежда от всичките му действия по изпълнителното дело.

Към момента на деянието подсъдимият е бил в зряла възраст, с натрупан житейски и социален опит, но най-вече професионален такъв като юрист и частен съдебен-изпълнител, и безспорно и категорично е разбирал, че извършва нещо недопустимо и забранено от закона, да описва и възлага имот без да се е уверил в собствеността на същия. Подсъдимият е съзнавал, че вписаните скици в протокола за опис, не са титул за собственост и дори да бяха редовни, не биха го освободили от задължението му да извърши справка в Служба по вписванията гр. Несебър, справка в данъчните или нотариалните книги или по друг начин, включително и чрез разпит на съседи, да се увери в собствеността на имота. Нещо повече, самия подсъдим в обясненията си пред съда, заявява, че – цитирам: „От Община Несебър не са идвали никакви справки за този имот....“.

Подсъдимият твърди, че са му били представени неясно от кого, кога и по какъв начин, едно решение на Поземлената комисия и на Районен съд гр. Несебър за възстановяване на собствеността, но както вече казах, тези

решения изобщо не са налични по изпълнителното дело. Освен това, въпреки че БОС приема, че по изпълнителното дело е било налично Решение № 134/1991 г. на Районен съд гр. Несебър като документ за собственост на имота, то за същото освен че липсва по делото и безспорно се доказва, че няма издадено такова решение на Районен съд гр. Несебър. Спорно е дали решение на съд и то на първоинстанционен съд може да се приеме, че е документ за собственост на имота, но в случая е безспорно, че по изпълнителното дело не е имало нотариален акт за собствеността на имота, нито справки от Служба по вписванията, което и подсъдимият твърди в обясненията си. При положение, че това решение на Районен съд - Несебър е било налично, липсва отговор и от БОС и от подсъдимия, защо същото не е било описано в описа съставен от подсъдимия, нито е споменато в какъвто и да е друг акт на ЧСИ, нито в друг документ – същото изобщо липсва в кориците на изпълнителното дело. За него, както вече казах, може да се съди от заключението на вещо подменена и представя по неговите думи оригиналната такава.

Допуснатите нарушения на закона от страна на подсъдимия, са били подчинени на неговата специална цел – набавяне на облага за вискателя И., като е описал имот без да се увери, че същия е собственост на длъжника и впоследствие възложил на вискателя, като по този начин последният е получил недвижимо имущество, т.е. несъмнено финансова изгода.

Всъщност, неопровержимият по какъвто и да било начин факт, че по делото са налични множество подписани документи от различни дати, а вискателят и длъжникът са идвали един-единствен път в Бургас, а тези документи са довели впоследствие до възлагането на имота, е достатъчно показателен за специалната цел на подсъдимия, изразяваща се в това да се набави имотна облага за вискателя. Вярно е, че по делото не са налице доказателства за контакти между лицата участващи в схемата и подсъдимия, с изключение на свидетеля Л., но при липсата на такива обаче, за субективните намерения на подсъдимия следва да се съди от неговите действия, а възлагането на имот, без да се увери чия собственост е, не води до никаква друга последица, освен една – облага за вискателя по делото. Освен това, вписването на идентифициращи признаци на имота и адреса в гр. Велико Търново на вискателя, е възможно единствено и само с осъществяване на контакт между някой от участниците в схемата и подсъдимия.

В заключение, моля да отмените протестираната присъда на основание чл. 335, ал.2, вр. чл. 348, ал. 3, т. 2, вр. ал. 1, т. 2 от НПК, за допуснатото съществено противоречие на процесуалните правила, довело до нарушаване правата на страните, а именно липса на мотиви.

Алтернативно, моля да отмените атакуваната присъда на основание чл. 336, ал. 1, т. 2 от НПК и да постановите нова присъда, с която да признаете подсъдимия Т. Д. К. за виновен в извършването на престъпление по чл. 282, ал. 2 вр. ал. 1 от НК и на основание чл. 54 от НК, да му наложите наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година и шест месеца,

изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК, да бъде отложено за срок от три години.

Моля за решение в този смисъл.

АДВ. К.: Уважаеми апелативни съдии, моля Ви да оставите без уважение протеста и постановите съдебен акт, с който да потвърдите първоинстанционната присъда.

Аз ще бъда максимално кратък, за това, защото смея да твърдя, че преписваните недостатъци на мотивите към обжалвания първоинстанционен акт, са изцяло несъстоятелни. Аз разбирам, че прокуратурата се намира в едно положение, при което осъзнава несъстоятелността на обвинението, както от фактическа, така и от правна страна, та затова да се търсят процесуални способности производството против К. да продължи неизвестно още колко във времето. Дори и най-беглият прочит на мотивите на първоинстанционния съдебен акт показва, че анализ на доказателствата е наличен. Съдът е поставил обяснимо акцент върху гласните доказателствени източници, за това, защото там са били и спорните фактически моменти – кои свидетелски показания да бъдат кредитирани, от коя фаза на процеса, как те да бъдат съпоставени помежду им и как да бъдат извлечени безспорни изводи за фактите. За това съдът е поставил акцент на първо място, на показанията на И. и Б., обсъдил ги е, като ги е съпоставил с всички останали доказателствени източници, но не само това и с писмените доказателствени източници, и затова той дава вяра на тази част от показанията, които са дадени в хода на съдебното следствие. Може би затова, защото първоинстанционният съд има предимството да придобие непосредствени впечатления от държането на свидетеля и да направи своите изводи за достоверност на показанията им и въз основа на тези лични впечатления.

Свидетелят Л., ами то само за незрящите е ясно, че всъщност това е основния мотор, организатор и изпълнител на цялата тази престъпна схема. Впрочем, пред първоинстанционния съд самият прокурор - представителят на обвинението, си позволи да запита единият от двамата свидетели, не помня кой - И. или Б.: „Вие за първи път ли участвате в такава престъпна схема“, т.е. и за прокуратурата е ясно, че тук става въпрос за престъпна схема.

Ясно е, че в основата е В., осъденият на доживотен затвор В., ясно е, че той е финансистът и оттам нататък Р. Д., Л., Е.. Когато анализираме техните свидетелски показания, не бива да забравяме тяхната роля в цялото това събитие. Очевидно е, че те ще имат такова поведение, че да защитят себе си. Само че фактите говорят нещо различно и тези факти, които извличаме въпреки от писмените доказателствени източници и от показанията разбира се на И. и Б.. И ние за това, когато пледирахме пред първата инстанция, си позволихме да проследим хронологията на събитията, които са се случили много преди да бъде образувано изпълнителното дело при К.. Точно тази

хронология на събитията, за която няма никакъв спор, впрочем обяснява за това, защо е основателно нашето твърдение за тази престъпна схема, която е организирана много преди да бъде образувано изпълнителното дело при К..

Иначе какво се е случило по изпълнителното дело, то там са налице достатъчно писмени доказателства, за да е необходимо да разсъждаваме върху тях. Тук по-важно е кои са тези документи, които ги няма в изпълнителното дело и защо ги няма. И това е ясно. Като проследим основно хронологията на случилото се, как се инициира едно изпълнително дело, което няма нищо общо с Бургаския съдебен район. То е послужило като основание да бъде иззето делото от Т. К. и там да бъдат всъщност премахнати онези документи, които уличават организаторите и изпълнителите на тази схема. Те не уличават г-н К.. Така че първоинстанционният съд съвсем в изпълнение на стандарта дължи на закона и на нивото, което дължи, е обсъдил всички доказателствени източници, извел е фактите и съответно е приложил и правото.

Правните изводи, тъй като прокуратурата има и алтернативно искане за осъждане на г-н К., тук ще започна отзад-напред. Субективната страна, тук първоинстанционният съд всъщност се е съобразил изцяло с отменителното решение на БАС тогава, когато отмени първоинстанционната присъда на Бургаския окръжен съд при предходно гледане на делото. Имаме абсолютно съобразяване с това, че е на Бургаския апелативен съд. Аз тук няма да навлизам в парадоксалността в твърденията на прокуратурата, че всъщност г-н К. не извършва едни действия, с които на практика не защитава интереса на мнимия взискател, ама видите ли, в същото време цели да набави облага за него, е тогава защо бездейства в негова вреда. Ние това питахме постоянно разбира се риторично прокуратурата, да ни го обясни, защото ние не го разбираме и сега не разбрахме къде е смисълът на твърдението на прокуратурата.

Започнах отзад-напред, ще продължа така.

Когато се тълкуване Тълкувателното решение на ОСГТК относно ефекта на постановлението за възлагане, няма никакво значение на коя дата е издадено това постановление. То е издадено за да преодолее някаква противоречива съдебна практика. Т.е. по времето, когато е действал г-н К., е имало разнопосочна съдебна практика. Тя е уеднаквена с това решение и е казано - това постановление няма вещнопрехвърлителен ефект.

Всъщност, когато ние пледирахме пред първата инстанция позовавайки се на това, какво дело води Община Несебър, прокуратурата твърди – дело за връщане. Няма такова дело за връщане. Воден е установителен иск, но ние не случайно казахме, не е воден ревандикационен иск. Тогава ще има искане за връщане, тогава ще знаете, че този имот е напуснал патримониума на Община Несебър.

Тук прокуратурата направи опит някак си да преодолее

очевидната необоснованост на формата на изпълнителното деяние. Ние сме имали последователна позиция и тя е изведена от съдебната практика. Тогава, когато се твърди, че се нарушават служебните действия, се предполага да имаш активно поведение, т.е. действие, не бездействие. Сега прокуратурата днес твърди, бил извършил действия. Аз не разбрах какви действия е извършил, пък и каквото и да твърди днес прокуратурата, няма никакво значение за това, защото за нас фактическата страна на обвинението е зададена с обстоятелствената част на обвинителния акт и там нарушението на служебните задължения е описано като фактическо бездействие. Така че очевидно, че и този аргумент на прокуратурата няма никакво фактическо и правно най-вече значение.

Моля Ви да постановите съдебен акт, с който да потвърди първоинстанционната присъда. Разбира се, аз поддържам и всички онези аргументи, които съм изложил пред първата инстанция, но мисля, че не е необходимо да бъдат възпроизвеждани отново.

АДВ. Н.: Уважаеми апелативни съдии, категорично считам, че в днешно съдебно заседание изцяло поддържахме становището на първоинстанционния съд, който е издал първоинстанционната присъда. Искам да посоча само няколко обстоятелства. Няма да бъда многословен. Мога да кажа следното:

Считаме, че както беше и в предходните пледоарии пред първоинстанционния съд, обвинението не е доказано по безспорен и несъмнен начин. Представителите на държавното обвинение повече от 5 години не можаха да обосноват формата на вина по чл. 282 от НК, в което е обвинен подсъдимият Т. К.. Не се направи разграничаване от представителя на държавното обвинение на първа инстанция и в настоящия етап, защото не може по никакъв начин да се докаже в коя форма на изпълнителното деяние е обвинен подсъдимият ми. Считаме, че категорично не става дума за нарушение на служебните задължения на Т. К., а става дума за евентуално неизпълнение на служебните задължения - друга форма на вина, по което към момента няма повдигнато обвинение.

Изцяло ясно, точно и обосновано е становището на първоинстанционния съд при формиране на правните изводи и мотивиране на оправдателната присъда в първата инстанция.

Също така много точно са обосновани всички факти и обстоятелства, които са взети предвид при устните показания на свидетелите, най-вече на свидетелите Б. и И., които са преки участници в процеса и много точно също е обосновано и кои факти и обстоятелства от всички други свидетелски показания първоинстанционният съд приема и кои точно са обвързани към мотивирането на тази присъда.

Категорично считам, че не само присъдата е обоснована и

правилна, но тя е и много добре мотивирана. Да се говори в днешно съдебно заседание за липса на мотиви, е меко казано неправилно.

На следващо място искам да кажа, че не беше доказан както умисълът, така и специалната цел в заседанията пред окръжния съд и много точно са установени всички факти, които е приел съдът за постановяване на тази оправдателна присъда.

По изложеното считам, че присъдата е правилна и обоснована и моля същата да бъде потвърдена, като не са налице основания за връщане за ново разглеждане пред първоинстанционния съд.

СЪДЪТ ДАВА ПРАВО НА ЛИЧНА ЗАЩИТА НА ПОДСЪДИМИЯ Т. Д. К.: Поддържам становището на моите защитници.

Ако ми позволите, мога да кажа няколко думи по отношение на това, което сподели прокуратурата и моите защитници.

Първо, започвам там, от където започна прокурора, по обвинителния акт. Говори се първо, че съм извършил действия, които са били насочени с цел за набавяне на някаква облага на взискателя И.. С това съм нарушил служебните си задължения, като съм направил справка без да посоча имота, не съм посочил способа, не съм изпратил писмо в Служба по вписванията за налагане на възбрани, макар че прокуратурата сама е посочила текста на чл. 343, ал. 2 от ГПК/отм./, където изрично се казва, че едновременно с ПДИ, което сочи имота, се изпраща и писмо до Служба по вписванията, когато изпълнението се насочи върху недвижим имот. Към момента на изпращането на призовката, понеже това е основен елемент в обвинителния акт, този имот не е бил наличен в делото, не е бил посочен, така че в първата призовка няма как да бъде посочен имот, който не е бил посочен като такъв. След това вече в следваща призовка явно имотът е посочен и е започнало същинското изпълнение.

Първо, стана ясно, че от разследването при разпита на свидетели и приложените служебни книжа, не се установиха каквито и да било отношения между лицето И. И., който е взискател по делото и съдебния изпълнител. Разпитите на лицата, участници в производството, косвено или пряко потвърдиха, че лицата не са имали никакви предварителни контакти със съдебния изпълнител, не се познават, не сме влизали в никакви уговорки. Непознаването на тези лица, липсата на контакти, изключват всяка възможност за набавяне на каквато и да било облага. Тази възможност категорично се изключва и заради наличието на изпълнителен лист в полза на взискателя, както и за регистрацията на съда в производството, което е заповедно, по издаването му, където съдебният изпълнител няма никакво участие. Т.е. страните - длъжник и взискател уреждат дължимото между тях, то е определено между тях предварително и в предварително производство е постановен акт, който служи като заповед на съдебния изпълнител за

изпълнение. Този акт, е този, който удостоверява правото на предварително изпълнение въз основа на изпълнително основание.

Взискателят, както разбрахте, в производството е доказано, че той не е получил нищо, макар и в постановлението за възлагане да е записан като собственик на имота. По-късно той сам продава формално имота на един от участниците в производството за определена сума, в случая 9700 лева, която сума така и той никога не получава. Продажбата се явява недействителна и това макар и индиректно да е посочено в нотариалния акт, на никого тогава не е направило впечатление, нито на разследващите органи, нито на прокуратурата. С една дума взискателят получава от тази продажба нула лева, т.е. няма никаква имотна облага.

Относно целта на облагата, както сочи прокуратурата, напълно непознатият И. твърди пред съда, че фамилното ми име е Т., Т. и никакви такива измислени неща, които той дори да беше си направил труда да ми прочете името на табелката, щеше да значи, че е по-подготвен, така че няма как човек, който не знае с кого контактува, да говори, че са имали предварително сговор.

В гражданското съдопроизводство обаче това се нарича -събиране на вземане и целта на изпълнителното производство, както Вие знаете уважаеми съдии, е точно събирането на вземането. За да има вземане, трябва да има и някакво задължение и даване предварително, т.е. трябвало е лицата помежду си да имат някакви уредени или неуредени имуществени отношения, които по-късно да превърнат в изпълнителен процес.

По отношение на липсата на документи, за които говори прокуратурата, като прибавя в своите мотиви, че това е в тяхна полза да се търси отговорност, стана ясно и фактът е безспорен, че производството, което е висяло пред мен, е било пренесено във Варна още 2008 г. До тогава, до началото на разследването и по-късно в производството, което вече е и пред Вас в момента, аз съм нямал никакви възможности да влияя на тези документи, които са били по делото, нито на тяхното съхранение, нито на правилната им подредба, нито на каквото и да е било, тъй като делото на практика не е било висящо при мене.

Наясно сме, че пристигането в кантората на лицата, участващи в производството, както твърди прокуратурата, е било само веднъж. Безспорно беше доказано обратното в съдебното производство и съдебното дирене. Там бяха изготвени експертизи на подписите, на книжата, които са им били връчени на други дати, по друго време, от съдебните служители в изпълнителното дело.

Неслучайно, уважаеми съдии, законът и законодателят е предвидил специалния ред, по които се уреждат отношенията при различие на аномалия в гражданското и исковото производство в частност.

Дори когато законът допуска продажба на чужд имот, при

определянето от съда по граждански път по чл. 449 от ГПК и други, по които се установи статуквото за установяването на собствеността на имота, ако тези имоти са били напуснали патримониума. Както стана ясно, тук обаче този имот никога не е напуснал пратримониума на Община Несебър и за това правилно Община Несебър е водила иск, който е спечелила. Завеждането на това дело в Районен съд – Несебър между другото е било изключително вярно и точно по своята същност, тъй като производството пред следствените органи тогава е започнало по чл. 212, ал. 1 срещу лице, което чрез използване на документи с невярно съдържание за собственост на недвижим имот, получил без правно основание собственост върху земята с намерение да я присвои, която по-късно е прехвърлена през ЧСИ.

Няма да бъда по-подробен, за да не Ви отегчавам. По отношение на това, че заповедта, издадена от съда, се е базирала на показанията на двете лица – И. и неговия длъжник, тъй като никой не е изследвал как тези лица са се сдобили с такава заповед, при положение, че никой от тях не разполага със средства, които е посочил в заповедта. По-късно има втора заповед, има втори изпълнителен лист за още няколко стотин хиляди и тези документи са били представени пред съда, за да послужат за издаването на изпълнителния лист. Тук има очевидно престъпление срещу правосъдието, но това някак си не е забелязано.

И накрая, за да не Ви отегчавам, уважаеми съдии от Апелативен съд, Ви моля да потвърдите първоинстанционната оправдателна присъда и да постановите акт, с който да бъде оправдан.

Съдът ПРИКЛЮЧВА съдебните прения.

ДАВА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОСЪДИМИЯ Т. Д. К.: Моля да потвърдите първоинстанционната присъда, с която съм оправдан.

Съдът се оттегля на тайно съвещание.

Съдът след тайно съвещание, счете делото за изяснено и обяви на страните, че ще произнесе решението си в предвидения от закона срок, за което съгласно чл. 340, ал. 2 от НПК, ще се съобщи писмено на страните.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание.

Заседанието приключи в 10.55 часа.

Председател: _____

Секретар: _____